

mõni-fõrd leuges jääp, nink üts tõifest pahandap. Kunes om ka se inemine, ke kiiigilde täwweelik om nink kunagi ei esi! Teije tijate kül, risti-rahwas, kea püwate Jumala tahtmist teta, et ka waimolik tö mõni-fõrd ei laabu, nink et tellome patu pärast sagede häbi om olnu üts tõise een. Kes jõwwap kiiigele kiusatusete wasta-saista? Kiiik inemiselik täwweus om puuduline nink kaduw: se-pärast ei ole ka inemiselik aww jäädaw, enge satap kolo, kui inemine kumastap. Selle ei ole ka aww weel kiiige kind-mambas põhjas armule, nink waja om, tälle tõist põhja panna, mes eale pärra ei anna. Nink sää-rane põhi saap abi-elo-rahwa armule, kui muutmata Jumal neil kiiik kiiigin om: kui neide süda midake kallimbas ei pea, kui Jumalat, ke jäädawan pühansen saaisap; kui nema kedake muud een-kirjas ei wõta, kui teda, ke om igawene täwweus; kui nema patu hädan nink muren kedake muud ei kutsu api, kui Jumalat, ke ära-rõhutu pilli-roogo ei murra nink suitswat tahti ei kistuta. Ja, Jumal esi olgo neide armo põhi! Jumala nimel omma nema jo oma lepingut tennu; Jumala een anni-wa nema tõine tõisele kät nink armo toowotust; Jumala abiga omma nema oma abi-ello alus-tanu nink edesi rajanu, nink tema abiga ütsinda woip neide abi-elo laitmata, täwweelik nink õnnelik olla.

Inemine om jo Jumala palge pärra loodu, jumalikust sugust, Jumala lats. Jumala tahtmine peap ka inemise tahtmine olema; inemine peap Jumala saarnatses saama. „Teije peate täwweeliko olema, niida kui teije Efa, ke taiwan om, täwweelik om.“ Mat. 5, 48. Kiiik inemise ilma pääl peawa olema kui üte taiwatsse Efa latse, armun hääle tööle ühendetu. Seda opetap nink tunnistap selgeste meije Jsand nink Onnis-tegija Jeesus Kristus, kui tema

üttep, et ilm peap Jumala riigis ehk taiwa riigis saama. Se-sama kiiige ilma säädus om ka abi-elo säädus. Inemise maja, kun mees nink naine üten-foon elawa nink noort sugu üles-kaswatawa, ehk ka weel üte ehk tõist wõerast üles-pidawa, — peap, ni-sama kui ilm, Jumala riigis saama. Kui abi-elo-rahwas seda tundwa, nink mõlemba seda ütte perra-nõudwa, sis om neide arm pühendetu nink saaisap rikmata, et pat ei ka surm tema üle wõimust ei sa. Mõlemba tahtwa, et kiiik, mes halw nink kõlbmata om, neist kawwen jäägo, et neide kogona elo niidade olgo ehitetu sõnun nink teun, et Jumal esi hää meelega neide man wõip asend wõtta. Mõlemba tahtwa, et ega-üts, ke sise-tulep neid kaema, tunnes sääl hä olewat, nink ke ära-lät, seda mäletust üten wõtas, et neide majan puhtaste nink aufaste elletas. Mõlemba tahtwa, et nema jõw-wase ome latsi jumala-pelhusen üles-kaswatada nink neile hääd opust anda. Mõlemba himustawa kiiigest sõamest, et nema seda wõise pärandada, mes Jumala meele pärast om: armo, raho nink kinnitust hään tõõn. Oh, kui nema seda tahase, nink se tahtmine kiiik muid sõame himmo wõimotase, — sis olgo pääle, et abi-elo-rahwas ka mõni-fõrd ei ole üte-meelelise: se-sama üts tahtmine lepitap neid iks jälle ära! Olgo pääle, et inemiselik nõrkus mõni-fõrd neide raho tahap rifu: nema käändwa mõlemba, üts eenfojo silmi een, jälle pea õigele teele, nink se wäikene lahke kaup ruto ära! Kui tõisel wiga om, sis ei pahane tõine mite se-pärast ära, enge himustap sõamest, teda jälle õigele teele saata; nink se rõem, mes täl om, kui tema om jõudnu abi-kaasa henge hoita, se kinnitap weel enambest neide sõamid. Kui elo rase om, sis nema ei nurise, enge nõudwa palwusen pärra, mes Jumala tahtmine neidega olnes, nink püüdwa üten nõwrun nink üten meelen seda